

Blog: Klein leed

Auteur: Aad Verbij

Is het een gedachtecronkel van mijzelf of herkennen anderen dit ook? Dat je onbewust zit te kijken naar het nieuws en situaties die je ziet projecteert op je die van jezelf?

Dat je in Oekraïne duizenden mensen ziet vluchten voor oorlogsgeweld, terwijl je jezelf slachtoffer voelt van je eigen toenemende spierzwakte en steeds afhankelijker wordt van hulp van gezinsleden? Activiteiten die je vorig jaar nog redelijk kon doen, kosten dit jaar veel meer moeite, of zijn helemaal niet meer uit te voeren. Ondertussen zitten duizenden mensen in schuilkelders met te weinig (of geen) eten en drinken. Ik ben blij als ik mijn dagelijkse activiteiten zonder al te veel moeite kan uitvoeren. Zij zijn blij als de barbaren geen bommen gooien op hun schuilplaats...

Ondanks dat we in een veilig land wonen gaan mijn gedachten steeds naar vluchtende mensen. En met name naar hen die moeilijk vooruitkomen en zonder hulp(middelen) geen kant op kunnen. Zonder hulp is vluchten voor hen (voor ons dus ook) een moeilijke of zelfs onmogelijke opgave. Zo snel mogelijk wegwezen van een gevaarlijke plek - probeer voor jezelf maar in te vullen hoe dat er bij jou uit zou zien of hoe je dat kan realiseren.

Bij al dat nieuws over oorlog en geweld heeft ieder mens zijn eigen gedachten en meningen. Maar naar mijn bescheiden mening heeft elke oorlog – zo ook deze - alleen maar verliezers. Tegelijkertijd heeft die ook iets relaterends. Voordat de oorlog in Europa uitbrak waren we druk met andere zaken. Goede en betere hulpmiddelen, grote financiële bijdragen voor onderzoek, ... anderen kunnen dit rijtje wellicht beter aanvullen dan ik. Die hebben onze problemen niet opgelost en we moeten blijven strijden. Maar onze strijd staat wel in een ander daglicht. We stijden om minder leed. Toch is ons leed slechts klein.